

Justitsministeriet
Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Fremsendt per mail til strafferetskontoret@jm.dk

København, 11. november 2025

Høring over udkast til forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og forskellige andre love (Gennemførelsen af dele af aftalen om strafreform og kriminalforsorgens økonomi 2026-2030 m.v.)

Foreningen Joan-Søstrene har den 14. oktober 2025 modtaget ovennævnte udkast til ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om straffuldbyrdelse m.v. og forskellige andre love til høring.

Joan-Søstrene, som gennem snart 50 år har rådgivet kvinder udsat for vold, voldtægt, incest og seksuel chikane, ønsker at afgive høringssvar vedrørende dele af ovenstående høring.

Vi har noteret os, at dette lovforslag primært omhandler skærpelse af straf. En sådan skærpelse har vi som udgangspunkt ikke noget at indvende imod for så vidt angår voldtægt og parforholdsvold, idet de udmålte straffe i forbindelse med disse forbrydelser i udgangspunktet forekommer beskedne, og i forhold til parforholdsvold nogle gange stødende, set fra et offerperspektiv.

Vi må imidlertid udtrykke en bekymring for de sager, der i dag føres som domsmandssager, men som følge af det forhøjede straffeniveau vil skulle føres som nævningsager med en forventeligt forlænget sagsbehandlingstid. Vi bemærker i den forbindelse, at der i disse år skrives en del i pressen om det belastede retssystem, herunder mange sager om "vask af straffesager" i politiet. For de berørte kvinder betyder dette ikke kun administrative forsinkelser, men også en markant forøget psykologisk belastning.

Vi forstår skærpelsen af strafniveauet for overtrædelse af straffelovens § 216 - der, hvor der er tale om voldtægt ved vold eller trussel om vold, herunder overfaldsvoldtægt og voldtægt ved såkaldt drugging, samt gruppevoldtægt med 50 pct. i forhold til det gældende strafniveau - som en graduering. Det kan komme til at virke som en desavouering af sager om voldtægt uden fysisk vold og risikerer at underminere samtykkelovens princip om, at sex uden samtykke er voldtægt uanset gerningsindhold.

Vi har tidligere gjort opmærksom på, at ordet "samleje" i forbindelse med voldtægt og andre former for seksualiserede overgreb bør ændres alle steder, hvor det forekommer i straffeloven, da dette ord ikke er neutralt og upartisk, men typisk reflekterer gerningspersonens beskrivelse. Vi fastholder denne anbefaling og understreger, at lovgivningens sprog også bør afspejle offerets perspektiv og den kriminelle handlings karakter.

For så vidt angår forslaget til ændringerne i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. har vi bemærket os, at der vil kunne ske ”udstationering til egen bopæl” allerede efter afsoning af en fjerdedel af straffen, jf. § 50 a, stk. 1, nr. 1. Vi forudsætter, at denne løsladelse ikke sker til en adresse, hvor ofre for den løsladtes forbrydelser som samlever, ægtefælle og/eller børn også samtidig har bopæl. Vi anbefaler, at dette sikres klart og tydeligt i lovgivningen, så det ikke blot beror på administrativ praksis.

Vi er meget enige i, at ofre for forbrydelser skal opleve, at samfundet er på deres side. Det er desværre ikke altid den erfaring, ofrene har. Vi vil i den forbindelse særligt nævne, at GREVIO i deres seneste evaluering af Danmarks overholdelse af Istanbulkonventionen i 2024 igen har kritiseret politiets forvaltning af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Denne kritik understreger behovet for ikke kun at skærpe straffe, men også styrke den praktiske beskyttelse af voldsudsatte kvinder.

Vi opfordrer til, at politiets arbejde med at beskytte den voldsudsatte kvinde automatisk koordineres med en eventuel sag i det familieretlige system eller som minimum efter anmodning, da manglende koordinering ofte udsætter kvinder for yderligere fare og unødvendig belastning.

Vi er enige i, at vold bør mødes med en klar og mærkbar reaktion fra samfundets side. Imidlertid ved vi dog også fra vores rådgivning, at mange overgreb aldrig bliver anmeldt til politiet og dermed heller ikke optræder i retssystemets registre som vold eller voldtægt.

Hvis man virkelig ønsker, at ofre for forbrydelser skal opleve, at samfundet er på deres side, er straf-skærper alene ikke nok. Det kræver en langt mere ambitiøs forebyggelsesindsats, tværfagligt samarbejde og bedre støtteordninger til både ofre og gerningspersoner.

Såfremt vi kan bistå med yderligere oplysninger eller bemærkninger, står vi naturligvis til rådighed. Vedhæftet følger en folder om vores arbejde.

Med venlig hilsen

Joan-Søstrene